

Arrest

nr. 250 381 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russische staatsburger te zijn. U werd op (...) geboren als christen in Moskou. In 2006 leerde u Sh. B. (...) (CGVS: (...); OV: (...)) kennen op school. Jullie werden vrienden en zagen elkaar geregeld in groep met anderen. U behaalde uw diploma van het middelbaar en ging later werken voor Moskou Metropolitan, waarvoor u verschillende technische herstellingen uitvoerde.

Op 3 november 2017 besloot u aan Sh. (...) op te biechten dat u al jarenlang diepe gevoelens voor haar had. Deze gevoelens bleken wederkerig te zijn en jullie starten een relatie. Sh. (...) wees u er wel op dat haar familie praktiserende moslims zijn en zij vreesde dat haar religieuze vader niet akkoord zou gaan

met de relatie. U besloot daarom om de volgende dag, op 4 november 2017, naar haar huis te gaan om officieel haar vaders goedkeuring te vragen. Haar vader reageerde echter woest en verplichtte u om zijn huis te verlaten. Daarna ging hij naar Sh. (...), die de hele tijd op haar kamer was gebleven, om tegen haar te schreeuwen en te zeggen dat hij zelf een geschikte man voor haar zou zoeken. Hij gaf haar bovendien een harde klap en nam haar gsm af. De drie daaropvolgende dagen hadden jullie geen contact. Uiteindelijk vroeg Sh. (...) haar zus om hulp, die u in het geheim belde om te vertellen wat er was gebeurd. De volgende dag belde u terug naar de zus en vroeg of Sh. (...) met u wilde weglopen. Sh. (...) was akkoord en op 11 november 2017 ging u haar 's morgens thuis ophalen om samen te vluchten. Jullie namen een taxi naar de burgerlijke stand waar jullie meteen trouwden. Daarna namen jullie een trein naar de eerste beste stad, in dit geval Odintsovo, en vonden daar een appartement om te huren. Diezelfde avond belde de zus van Sh. (...) jullie op om te zeggen dat haar vader woedend was over wat jullie hadden gedaan en bezwoer dat hij de eer van de familie zou herstellen door wraak te nemen.

U en uw echtgenote leefden de daaropvolgende twee jaar in bijna constante angst in Odintsovo. Uw vrouw kreeg ernstige zenuwzinkingen waarbij zij zelfs moest worden weggevoerd met de ziekenwagen. Op een dag zag uw vrouw dat haar broer in de supermarkt was, L. (...), in Odintsovo, waar zij werkte. Ze kreeg opnieuw een ernstige zenuwzinking. U besloot dat het zo niet langer verder kon en stelde voor om het land te ontvluchten. Jullie regelden de nodige visums en vertrokken ongeveer anderhalve maand later, op 12 oktober 2019, met het vliegtuig naar België, alwaar jullie een verzoek indienden bij de bevoegde asielautoriteiten op 17 oktober 2019. Ondertussen staan jullie nog altijd in contact met uw schoonzus, die jullie stiekem belt en vertelt dat uw schoonvader nog steeds actief naar jullie op zoek is.

Ter staving van uw herkomst en asielmotieven legt u uw originele internationale reispaspoorten neer, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs, jullie diploma's, een psychologische attest van uw vrouw en een USB-stick met daarop foto's van u en uw vrouw.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het CGVS het op zich niet onmogelijk acht dat uw schoonvader niet akkoord zou zijn met uw huwelijk. Dat uw schoonvader echter niet zou stoppen met jullie te zoeken en dreigt jullie ernstig te schaden wanneer hij jullie dan zou vinden, waardoor jullie uiteindelijk gedwongen zouden zijn om de Russische Federatie uit angst voor uw schoonvader te verlaten, kan niet worden aangenomen.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u en uw vrouw reeds op 11 november 2017 huwden en van huis wegliepen, en pas op 12 oktober 2019 de Russische Federatie verlieten. Met andere woorden woonden jullie nog bijna twee jaar lang in de stad Odintsovo, in de buurt van Moskou (CGVS S. (...) p.4; p.13). In die periode leefden jullie naar eigen zeggen in constante angst om gevonden te worden door uw schoonvader en hoopten jullie dat hij zou stoppen met jullie te zoeken, hetgeen nooit gebeurd is. Het is echter weinig geloofwaardig dat uw schoonvader, indien hij werkelijk zo'n invloedrijk en vastberaden persoon is als uzelf beweert, jullie in twee jaar tijd niet zou hebben opgespoord. Des te meer omdat u in die twee jaar dat u in Odintsovo woonde gewoon bleef verder werken voor de Moskou Metropolitan, een bedrijf waarvoor u al jaren werkte (CGVS S. (...) p.6; p.13). U wijst er wel op dat u aan uw chef vroeg om op afwisselende projecten te werken en daardoor nooit lang op dezelfde plaats werkte (CGVS S. (...) p.11; CGVS Sh. (...) p.13). Geconfronteerd met het feit dat het toch niet zo moeilijk kon zijn voor uw schoonvader om uw werkgever te achterhalen en via hem u terug te vinden, antwoordt uw vrouw dat het feit dat dat hij jullie niet gevonden heeft betekent dat dit hem niet gelukt is (CGVS Sh. (...) p.13). Deze uitleg is echter niet in staat om deze onwaarschijnlijkheid te verklaren. Bijgevolg maakt het gegeven dat u nog twee jaar in de buurt van Moskou bleef wonen en werken, zonder ooit nog in contact te komen met uw schoonvader, dat het totaal ongeloofwaardig wordt dat uw schoonvader ernstige pogingen blijft ondernemen om jullie te vinden.

Deze indruk wordt versterkt door de zeer vage verklaringen die zowel u als uw vrouw afleggen met betrekking tot de concrete inhoud van uw schoonvader zijn pogingen om jullie te vinden.

Beiden verklaren jullie zeker te weten dat uw schoonvader jullie nog zoekt, door de info die uw schoonzus aan jullie doorgeeft. Jullie blijven echter allebei het antwoord schuldig op de vraag welke stappen hij nu concreet onderneemt om jullie te zoeken (CGVS S. (...) p.14; CGVS Sh. (...) p.12). U weet enkel dat uw schoonvader een grote vrienden- en kennissenkring heeft en die heeft ingeschakeld om mee naar jullie te zoeken (CGVS S. (...) p.14). Wanneer uw vrouw meerdere malen gevraagd wordt wat haar zus nu precies zegt dat de vader aan het doen is om jullie te vinden, antwoordt zij steeds ontwijkend en zegt dat haar zus geen tijd heeft om iets concreets te vertellen omdat de telefoongesprekken altijd maximum tien seconden duren uit schrik om betrappt te worden (CGVS Sh. (...) p.12). Gewezen op het feit dat haar zus nochtans buitenshuis werkt als boekhouder en het dus ongeloofwaardig is dat zij zich altijd in de aanwezigheid van haar vader bevindt en nooit op haar gemak naar u kan bellen, antwoordt uw vrouw dat haar zus bang is om afgeluisterd te worden (CGVS Sh. (...) p.12). Geconfronteerd met het feit dat als uw zus daadwerkelijk zou worden afgeluisterd door haar eigen vader, dat het dan niet uitmaakt of zij haar boodschap aan u doorgeeft in tien seconden of tien minuten, antwoordt uw vrouw opnieuw naast de kwestie door te zeggen dat dit het maximum is dat haar zus kan doen om jullie te helpen (CGVS Sh. (...) p.12). Bijgevolg bevestigt jullie onvermogen om concreet te worden over de vermeende verwoede pogingen van uw schoonvader om jullie te vinden, dat er geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de bewering dat uw schoonvader jullie actief zou zoeken.

Daarnaast dient er ook op gewezen te worden dat zelfs indien het CGVS enig geloof zou hechten aan de beweerdde actieve jacht op jullie door uw schoonvader -quod non- dat het u nog steeds vrij staat om zich elders in de Russisch Federatie te vestigen. U koos ervoor om zich te vestigen in Odintsovo, op nog geen 30 km van het centrum van Moskou (zie Google maps). De Russische Federatie is uiteraard echter erg groot. Zowel u als uw vrouw zijn geschoold en hebben reeds verschillende jaren werkervaring die jullie redelijkerwijs in staat stellen om ook elders in de Russische Federatie een job te vinden. Gevraagd of u ooit overwogen heeft om verder weg van Moskou te gaan wonen, antwoorden zowel u als uw vrouw exact hetzelfde, met name dat het slechts een kwestie van tijd is voor haar vader jullie zou vinden, of het nu vijf of tien jaar zou zijn (CGVS S. (...) p.15; CGVS Sh. (...) p.13). Jullie slagen er echter geen van beide in te verantwoorden waarom jullie dit denken, maar wijzen slechts op het feit dat hij jullie blijft zoeken (CGVS S. (...) p.15; CGVS Sh. (...) p.13). Uit jullie beide verklaringen blijkt echter dat de business van uw schoonvader en daarmee verbonden vermeende invloed, zich vooral in Moskou situeert. U denkt wel dat hij ook nog een paar winkels heeft op andere plaatsen in Rusland, maar u noch uw vrouw slagen er in om ook maar één andere plaatsnaam te benoemen (CGVS S. (...) p.11; CGVS Sh. (...) p.5, p.12). Bovendien dient nogmaals te worden benadrukt dat jullie na 2 jaar klaarblijkelijk nog altijd niet ontdekt werden terwijl jullie vlakbij Moskou woonden, dus is het allerminst overtuigend dat uw schoonvader jullie dan wel zou vinden indien jullie nog veel verder zouden gaan wonen. Uw vrouw zag haar broer wel eenmaal in de supermarkt waar ze werkte, maar het is niet duidelijk waarom uw schoonbroer daar was en jullie denken zelfs dat hij uw vrouw niet gezien heeft en er misschien gewoon gestopt is om te tanken (CGVS S. (...) p.14; CGVS Sh. (...) p.11). Bijgevolg maakt u het niet aannemelijk dat, zelfs indien uw schoonvader u actief zou proberen te vervolgen, dat dit u zou verhinderen om zich elders in de Russische Federatie te vestigen.

Ook kan worden bemerkt dat, indien u in de toekomst (verdere) bedreigingen van uw schoonfamilie zou ontvangen, er geen redenen zijn waarom u desgevallend niet op de bescherming van de Russische autoriteiten zou kunnen rekenen. U zegt dat u zich reeds in het verleden probeerde te wenden tot de politie in Kubinka, maar dat ze uw klacht niet serieus namen en zeiden dat u geen zaak had (CGVS S. (...) p.15). Ten eerste dient hierbij opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt van voornoemde klacht bij de politie in Kubinka. Ten tweede is het ook zo dat op het moment dat u die klacht ging indienen, u ook weinig tot geen zaak had tegen uw schoonvader. Immers, uw overtuiging dat uw schoonvader u actief opspoort om erewraak te nemen is louter gebaseerd op de (overigens zeer vage) communicatie met uw schoonzus. Het is dan ook niet duidelijk wat de politie op dat moment nog meer voor u had kunnen doen dan uw klacht te noteren. Alvorens internationale bescherming te kunnen genieten dien men afdoende aan te tonen dat u niet of onvoldoende op bescherming van de autoriteiten in uw herkomstland kan rekenen, hetgeen u niet in slaagt.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat om bovenstaande vaststelling te weerleggen. Uw originele internationale reispaspoorten, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs en jullie diploma's, bevestigen jullie identiteit en huwelijk, dewelke hier niet ter discussie staan. De USB-stick met daarop foto's van u en uw vrouw bevestigen dat jullie elkaar al enige tijd kennen, maar doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het psychologische attest van uw vrouw maakt melding van psychologische moeilijkheden naar aanleiding van de gebeurtenissen in haar land van herkomst en haar zwangerschap, maar zijn geenszins in staat om uitsluitsel te geven over de oorzaak van deze psychologische problematiek.

Betreffende de opmerkingen van de advocaat dient te worden gesteld dat deze in hoofdzaak slaan op andere schrijfwijzes die geen invloed hebben op bovenstaande vaststellingen.

Betreffende de opmerking dat u vrees had om naar de politie van Odintsovo te gaan dient te worden gesteld dat dit niets afdoet aan de vaststelling dat niet kan worden ingezien wat de politie op dat moment meer had kunnen doen, nog los van het gegeven dat u hiervan geen enkel bewijsstuk neerlegt. Tenslotte wordt nog als opmerking betreffende het contact met de schoonzus gemaakt dat zij vlug moest praten hetgeen evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat er klaarblijkelijk weinig concreets door de schoonzus werd verteld noch dat dit verklaart waarom zij niet kan bellen als ze buiten huis is gezien ze ook buitenhuis werkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde en laatste middel, wordt door verzoekende partijen de schending aangevoerd van artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de "motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair play-beginsel".

Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het "fair play-beginsel" merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.1. Verzoekende partijen betogen dat door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gedaan, dat niets werd onderzocht en dat alles berust op *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*. Het druist volgens hen in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten hun verzoek om internationale bescherming te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, *“gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen zonder afdoend onderzoek inzake de afgelegde verklaringen en de onderliggende problemen die er toch onmiskenbaar zijn en die worden bevestigd door de stukken die werden aangebracht”*.

2.2.5.2. De Raad merkt evenwel op dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan hun bewering dat zij de Russische Federatie dienden te ontvluchten uit vrees voor de vader van tweede verzoekende partij. In het bijzonder wordt erop gewezen dat (i) verzoekende partijen nog twee jaar in de buurt van Moskou bleven wonen en werken, zonder ooit nog in contact te komen met de vader van tweede verzoekende partij, waardoor het totaal ongeloofwaardig wordt dat deze man ernstige pogingen blijft ondernemen om hen te vinden; (ii) zij zeer vage verklaringen afleggen met betrekking tot de concrete inhoud van diens pogingen om hen te vinden; (iii) zij hoe dan ook niet aannemelijk maken dat, zelfs indien de vader van tweede verzoekende partij hen actief zou proberen te vervolgen, dat dit hen zou verhinderen om zich elders in de Russische Federatie te vestigen; en (iv) zij bovendien niet aantonen dat zij, indien zij in de toekomst (verdere) bedreigingen van de vader van tweede verzoekende partij zouden ontvangen, niet op de bescherming van de Russische autoriteiten zouden kunnen rekenen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet de minste poging ondernemen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen *in concreto* in een ander daglicht te stellen. Tevens dient te worden vastgesteld dat ook de door verzoekende partijen bijgebrachte stukken worden besproken in de bestreden beslissingen en dat verzoekende partijen evenmin enige poging ondernemen om desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het betoog van verzoekende partijen dat niets werd onderzocht is dan ook allerminst ernstig. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te

verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.10. – en dat er geenszins sprake is van “*eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*”.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift bemerken dat van hen niet verwacht kan worden dat zij alle elementen die zij aanbrengen ook effectief met stukken bewijzen, bemerkt de Raad dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat van hen wordt verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoeren bewijzen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog een stuk “*verklaring verzoekster*” (bijlage 4) voegen, stelt de Raad evenwel vast dat uit de lezing van dit stuk blijkt dat dit een transcriptie zou betreffen van een op video opgenomen getuigenis van de zus van tweede verzoekende partij. De desbetreffende video wordt evenwel niet bijgebracht. Verzoekende partijen stellen hieromtrent weliswaar dat het moeilijk is dergelijk stuk te voegen bij het verzoekschrift, doch ziet de Raad niet in waarom deze video, per aangetekend schrijven dan wel ter terechtzitting, niet via een drager (bv. usb-stick of cd-rom) zou kunnen worden overgemaakt aan de Raad. Met stukken die niet worden bijgebracht kan vanzelfsprekend geen rekening worden gehouden. Voor zover dan ook al kan worden aangenomen dat deze verklaring inderdaad werd opgesteld door de zus van verzoekende partij – de neergelegde getypte transcriptie, die niet vergezeld is van een handtekening en/of een bijgevoegd identiteitsdocument van de opsteller, kan immers door eender wie zijn opgesteld – duidt de Raad erop dat aan dergelijke getuigenis afkomstig van een familielid hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Deze getuigenis volstaat dan ook allerminst om de door verzoekende partijen beweerde actieve jacht op hun persoon door de vader van tweede verzoekende partij aan te tonen. Waar in de transcriptie nog gewag wordt gemaakt van verschillende documenten in verband met de business van de vader van twee verzoekende partij en voorts ook in het verzoekschrift gesteld wordt dat “*verzoekers nog tal van andere bewijsstukken zijn bekomen*”, kan de Raad slechts vaststellen dat deze documenten niet worden neergelegd door verzoekende partijen en dat hiermee dan ook geen rekening kan worden gehouden.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog verwijzen naar de algemene mensenrechtensituatie in hun land van herkomst, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in hun land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen er werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.9. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal – eerste verzoekende partij werd gehoord op 23 september 2020 en tweede verzoekende partij werd gehoord op 25 september 2020 – de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit telkens met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT